

▮ *Fellinger Károly*

Fényrosta

Sörhasú, elvált apa a múlt,
akinek minden második hét-
végén van láthatási joga,
aztán csak elrándít ide-
oda, igazi vasárnapi
apuka, a lehetőséget,
a trolijegyet átlyukasztja,
ellenben kérkedni, felválni
szeretne inkább, pontosan az
ellenkezőjét cselekedni,
hadd bámulják a szarháziak,
mily vakmerő és hogy baromi
jó fej, nem mint a sunyi jelen,
kinek be kell kötni a szemét,
hogy megláthassa az éjszakát.

Alázat

János
láthatatlanul
elképzelte,
hogy a tükörrel áll szemben.

Levette lombzöld kabátját,
a kabát tette a dolgát,
vándorlegényre teríttette
magát a széllel.

Amit levetett magáról,
láthatóvá lett.

Hadd lássa az ég,
egy hirtelen jött
ötlettől vezérelve
kivágta szemét.

Abban fuldokol
anyaszűz meztelen.

Anyám nyelve lejtő,
lejtő, mi semerre se lejt,
Isten kockacukor bőrdöndje.

▸ *Janáky Marianna*

huszonnegyedikén

nézte a képernyőn.

„né-ni.”

„ő a nagymama”, mondták.
holnap majd újra beszélnek,
felveszi. az ünnepi ruhát.

most megy vele az este
az utcán. elhagyott lámpafény
csillog az átázott csizmán.
fogatlan járdaszegélyen műanyagpohár.
forralt bor volt benne, talán
betakarja a hó.

megbotlik.
a kirakat közepén mikulásvirág.
épp lehull róla egy levél.

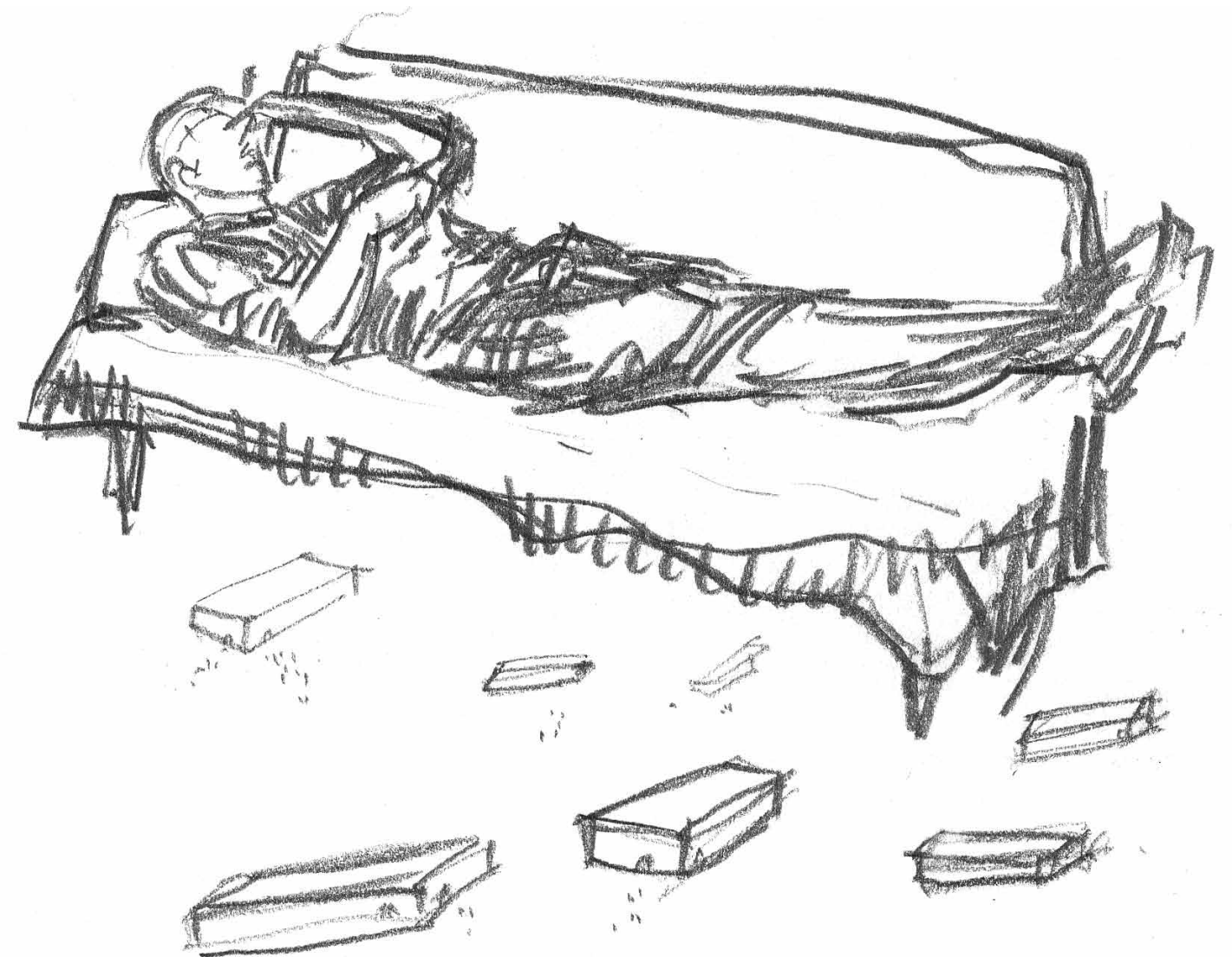
himnusz után

kinyitja az ablakot.
karja vékony, rajta kék foltok.

vár.
szikraeső hull.

lent valaki kiált.

préselt arckép az üvegen,
konyhaablak bélyeg
a tízemeletesen.



▸ *Mohácsi Balázs*

mamácskához a buszút

mamácskához a buszút zúgó,
pletykás öregszag és szauna
is. ha leérek, együtt nézhetjük
a szentmisét vagy a politikát.
a tévén így osztozunk. ő érdeklődése
szerint választ, én fitymálom.
főz rám, de zavar, mert zavarja,
hogy nem délben eszem. a tepsis
krumplija isteni, magamtól álmodni
se merném. úgy adja a számba,
lenyelni alig bírom, a villán
már a vacsora, aztán a reggeli,
és megint ebéd. így tovább.
ráfogom, mert hibáztatni
könnyű őt, hogy tömött vagyok,
mint a libák.

a buszra idősek szállnak, a világ
összes szatyrában cipelik
a savanyítani való uborkát, barackot
befőzni, üdítőt, csokoládét
az unokáknak, fehérítőt a leevett
terítőhöz. helyem csüggedve,
de látszólag készségesen egy néninek
átadom. leülteti a férjét. én
a busz lépcsőjére ülhetek.

mellettem kis, gurulós bőröndjén
hosszú combú lány ül, le nem
borotvált, finom pihéin megcsillan
a fény. amíg nem szégyellem,
számolgom a csillogást. sms-t
ír, én is pötyögök kétségbeesetten
a telefonomba, valamit el ne
felejtsek. arra gondolok, az ő
mamácskája hol lakik vajon,
de ez titok marad, mint amit
jól tartanak. aztán arra, ő látja
vajon, hogy én is csillogok.
és ha igen, nem zavarja-e, hogy
a tiszta fényt az izzadtságcseppjeim
prizmaként szétszórják. aztán az én
mamácskámra gondolok. hozzá tartok
ugyanis. hogy várni fog-e a megállóban,
és hogy mi lesz az ebéd.

